

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 65. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob02val-shoot-idm140366213870048/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker II Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

V.

Et Halvaarstid efter Edeles Død mistede en af Lyhnes Cousins sin Mand, Lervarefabrikant Refstrup. Forretningen havde aldrig været glimrende, Mandens langvarige Sygdom havde bragt den endnu mere i Forfald, og det var ikke meget, der var imellem Enken og Armod. Syv Børn var mer end hun kunde forsørge. De to yngste og det ældste, der hjalp til i Fabrikken, blev hos hende, de øvrige tog Familien. Lyhnes fik den næstældste Dreng, han hed Erik, var fjorten Aar gammel, og havde havt en Friplads i Byens Latinskole, nu kom han til at læse med Hr. Bigum, sammen med Niels og Frithiof Petersen, Præstens Frithiof.

Det var ikke med hans gode Vilje, at han blev holdt til Studeringen, for han vilde være Billedhugger. Faderen havde sagt, det var noget Vrøvl, men Lyhne havde ikke noget derimod, han troede Drengen havde Talent; dog vilde han, at han skulde være Student først, saa havde han altid et fast Holdpunkt, desuden var klassisk Dannelse jo nødvendig for en Billedhugger, eller i alt Fald meget at anbefale. Derved blev det fore-

løbig, og Erik fik trøste sig med den ikke ubetydelige Samling af gode Kobberstik og nette Bronzer, som fandtes paa Lønborggaard. Det var i alt Fald store Ting for En, der kun havde seet det Ragelse, en mere sær end kunstforstandig Bendrejer havde testamenteret til Stiftsbibliotheket, og Erik fik snart travlt med Blyant og Modellerpind. Ingenting tiltalte ham som Guido Reni, der jo ogsaa i hine Dage havde større Navn end Rafael og de Største; og der er maaske neppe Noget, der bedre aabner unge Øjne for et Kunstværks Skjønheder, end den sikre Viden om, at deres Beundring er avtoriseret op til de højest Højder. Andrea del Sarto, Parmegianino og Luini, der senere, da hans Talent og han havde faaet fat paa hinanden, skulde blive saa meget for ham, de lod ham nu ligegyldig, medens det Raske hos Tintoretto, det Bittre hos Salvator Rosa og Carravaggio gjorde ham henrykt; thi det Søde i Kunsten har ingen Smag for de ganske unge, den yndeligste Miniaturmaler har begyndt sin Gang i Buonarottis Spor, den hyggeligste Lyriker har sejlet sin første Sejlads med sorte Sejl i Tragediens Blod.

Men endnu var denne Syslen med Kunst for ham kun en Leg, lidt bedre end de andre Lege, og han var ikke stoltere af et heldigt modelleret Hoved, eller en fikst udskaa-ret Hest, end han var af, med en Sten at have ramt Kirkesløjet, eller af at have svømmet ud til Sønderhagen og tilbage igjen, uden

at hvile; for det var saadanne Lege, der var hans, hvor det kom an paa Legemsfærdighed, paa Styrke, Udholdenhed og paa en sikker Haand, et øvet Øje, ikke Lege, som Nielses og Frithiofs, hvor Fantasien spillede Hovedrollen og hvor Handlingen og Heldet med Handlingen altsammen var indbildt. Snart forlod de imidlertid deres gamle Tidsfordriv, for at følge Erik. Romanbøgerne blev lagt til Side, og den uendelige Historie fik, i et sidste hemmeligt Møde paa Høloftet, et noget voldsomt Endeligt; og dyb Tavshed ruged over dens hastigt højnede Grav, for de holdt ikke af at tale om den til Erik, det anede dem allerede efter faa Dages Bekjendtskab med ham, at han vilde gjøre Nar ad baade dem og deres Historie, nedsætte dem i deres egne Øjne, og bringe dem til at skamme sig. Den Magt havde han nemlig, fordi han var fri for alt, hvad der hed Drømmeras eller Exaltation eller Fantasteri. Og da hans klare, praktiske Drengefornuft i sin uadslig Sundhed var ligesaa uskaansom og rede til Haan overfor aandelige Lyder, som Børn i Almindelighed er det overfor legemlige, saa var Niels og Frithiof bange for ham, og de formæde sig efter ham, fornæglende meget og skjulende mere. Niels navnlig var hurtig til at undertrykke Alt det hos sig, der ikke var af Eriks Verden, og med en Renegats hede Nidkjerhed spottede og latterliggjorde han Frithiof, hvis langsommere og mere trofaste Natur ikke saadan straks paa een Gang

kunde glemme det Gamle for det Nye. Men det, der nærmest drev Niels til denne ukjærlige Færd, var Skinsyge, thi allerede fra den første Dag af, havde han forelsket sig i Erik, der sky og kølig kun modstræbende og halvt foragtende lige just taalte at lade sig elske.

Mon der blandt alle Livets Følelsesforhold er noget, der er sartere, sødlere og inderligere end en Drengs lidenskabelige og dog saa fuldendt blyssomme Forelskelse i en anden? Saadan en Kjærlighed, der aldrig taler, aldrig tør give sig Luft i et Kjærtegn, et Blik eller et Ord, saadan en seende Kjærlighed, som bittert sørger over hver Brøst eller Fejl hos den, der elskes, og som er Længsel og Beundring og Forglemmelse af sig selv, og som er Stoltbed, Ydmyghed og roligt aandende Lykke.

Det var kun et Aar eller halvandet, at Erik blev paa Lønborggaard, thi under et Besøg i Kjøbenhavn havde Lyhne talt med en af de mest fremragende Billedhuggere og viist ham Drengens Skizzer, og Mikkelsen, Billedhuggeren, havde sagt, der var Talent, og at Studeringen var Tidsspilde, der behøvedes ikke synderlig klassisk Dannelse til at finde paa et græsk Navn til et nøgent Menneske. Det blev derfor afgjort, at Erik straks skulde sendes over for at gaa paa Akademiet og arbejde i Mikkelsens Atelier.

Den sidste Eftermiddag sad Niels og Erik oppe paa deres Værelse. Niels saac Billeder i et Penningemagasin. Erik var fordybet i

Spenglers raisonneerede Katalog over Christiansborg Malerisamling. Hvor mange Gange havde han ikke bladet denne Bog igjennem, og søgt af de naive Beskrivelser at danne sig en Forestilling om Malerierne, næsten syg af Længsel efter virkelig at skue al denne Kunst og Skjønhed, virkelig med Øjne at nyde og med Øjne virkelig gribe al den Liniers og Farvers Herlighed, saa den i Beundring blev hans; og hvormange Gange ogsaa havde han saa ikke lukket denne Bog, træt af at stirre ind i Ordenes drivende, fantastiske Taage, der ikke vilde fæstne sig, ikke vilde forme sig, Intet vilde føde, men kun i vag og vildende Vekslen bølge og glide, bølge, glide.

Idag var det ikke saadan, idag havde han Visheden om, hvorsnart de ikke mere skulde være Skygger fra Drømmeland, og han følte sig saa rig ved alle Bogens Løfter, og Billederne formede sig idag som aldrig før og brøde frem, et flygtigt Blink, som farvestærke Sole af en Taage, der var gylden og var dandsende Guld.

„Hvad seer du paa?“ sagde han til Niels.

Niels viste ham i sin Bog Lassen, Helten fra anden April.

„Hvor han er grim!“ sagde Erik.

„Grim! det var jo en Helt, — vil du ogsaa kalde ham grim?“

Niels havde bladet tilbage til Billedet af en stor Digter.

„Umaadelig grim!“ forsikkrede Erik, og vrængede med Munden. „Er det en Næse?“

og den Mund, og Øjnene, og de Tjavser han har der om Hovedet!"

Niels saa e han var grim og blev ganske stille, det var aldrig faldet ham ind, at det, der var stort, ikke altid ogsaa var støbt i en Form, der var skøn.

„Det er sandt,“ sagde Erik, og lukkede sin Spengler, „lad mig huske at give dig Nøglen til Ruffet.“

Niels gjorde en tungsindig afværgende Bevægelse, men Erik hængte ham alligevel en lille Hængelaasnøgle i et bredt Barattes Baand om Halsen. „Skal vi gaa derned?“ spurgte han.

De gik. Frithiof fandt de ved Havegjærdet, han laa og spiste umodne Stikkelsbær, og havde Taarer i Øjnene i Anledning af Afskeden. Desuden var han krænket over, at de ikke før havde søgt ham op, riglignok plejede han altid at komme af sig selv, men saadan en Dag som idag, syntes han, der skulde noget særligt Formelt til. Tavs rakte han en Haandfuld af den grønne Frugt imod dem; men de havde faaet deres Livretter til Middag og var kræsne.

„Sure,“ sagde Erik og gøs.

„Usundt Tøjeri!“ tilføjede Niels overlegent og saae ned paa de fremrakte Bær, „hvor gidder du? smid det Pøjt, vi gaar ned til Ruffet,“ og han pegede med Hagen paa Nøglebaandet, for Hænderne havde han i Lommen.

Saa fulgtes de ad alle tre.

Ruffet var et gammelt, grønmalet Skibs-

ruf, der en Gang var kjøbt paa en Strand-auktion. Det stod nede ved Fjorden, og havde tjent til Materialhus den Tid Dæmningen blev sat, men nu benyttedes det ikke mere, og Drengene havde taget det i Besiddelse og gjemte der deres Fartøjer, Flitsbuer, Springstokke og andre Herligheder, navnlig saadanne forbudne, men uundværlige Ting, som Krudt, Tobak og Svovlstikker.

Niels aabnede med et Slags mørk Højtidelighed Ruffdøren, og de gik ind og søgte deres Sager frem fra de dunkle Kroge i de tomme Køjerum.

„Veed I hvad!“ sagde Erik med Hovedet helt inde i et fjernt Hjørne, „jeg vil lade min gaa i Luften.“

„Mit og Frithiofs ogsaa,“ svarede Niels, og ledsagede sine Ord med en festlig, sværgende Bevægelse med Haanden.

„Nej, mit sku ikke,“ raabte Frithiof, „hvad skulde vi saa have at sejle med, naar Erik er rejst?“

„Det er sandt,“ sagde Niels, og vendte sig foragteligt bort fra ham.

Frithiof følte sig lidt ilde til Mode, men da de andre var gaaet udenfor, flyttede han dog sit Fartøj til et sikkrere Skjul.

Derude fik de snart Krudtet ned i Skuderne, i en Rede af tjæresølet Værk, saa lagde de Lunterne til Rette, stillede Sejlene, tændte og sprang tilbage. Og langs med Stranden løb de, gestikulerende til Mandskabet ombord og højroestet forklarende for hinanden Skibe-

nes tilfældige Vendinger og Bevægelser, som Virkninger af de brave Kaptajners nautiske Intelligens.

Men Skuderne kom i Land ved Pynten, uden at den ønskede Explosion havde fundet Sted, og Frithiof fik derved Lejlighed til ædelmodigen at ofre sin Kaskjets Vattering til Forfærdigelsen af nye og bedre Lunter.

For fulde Sejl stod Snækkerne ind mod Sjællands Rev, Engelskmandens svære Fre-gatter kom tungt anduvende i uigjennembrydelig Kreds, mens Skummet fraaded lyst under de sorte Bove og Jagerkanonerne fyldte Luften med deres skarpe Skraiden. Nærmere og nærmere; — blaat og rødt lyste det, gyldent glimtede det fra „Albions“ og „Conquerors“ favnhøje Gallioner; de graalige Sejlmasser skjulte Horizonten, Krudtdampen vælted sig frem i hvide Skyer, og dreves saa som slørende Taage lavt hen over Vovernes solblanke Blinken; da sprængtes Dækket af Eriks Fartøj med et svagt lille Blaf; der gik Ild i Værket, den røde Lue slog frem, og opad Vanter og langs ad Ræer løb de vævre Flammer, aad sig langsomt ulmendende frem med Sejlens Lig og slog saa ind, som lange Lyn, i Dugen, der brændende rullede og krymped sig fra hinanden og fløj i store, sorte Flager vidt ud over Havet. Endnu vajede Dannebrog fra den skyhøje Skonnertmasts slanke Spir, Flaglinen var brændt over, saa det flagred vildt, som slog det kampberedt med røde Vinger, — men Flammen strøg det i et

Blus, og uden Styr og uden Styrer drev nu det røgsorte Skib, dødt og villieløst, en Leg for Vinden og Strandens Vover. Nielses Fartøj vilde ikke saadan brænde, Krudtet havde nok tændt og Røgen var fusset ud, men det var det Hele, og det var for lidt.

„Sej, Manne!“ raabte Niels ude fra Pynthen, „bor hende i Sænk! ret de Styrbords Kanoer ned gjennem Agterlugen og giv hende Laget!“ I det Samme bukkede han sig efter en Sten. „Vel, vel, fyr!“ og Stenen fløj fra hans Haand.

Erik og Frithiof var ikke sene til at hjælpe, saa Skroget snart var i Splinter, og det af Eriks ogsaa.

Stumperne bjærgedes i Land, for nu skulde de brænde i Baal.

Af dem, af tørt Tang og vissent Græs var der da snart dannet en brændende, tykrøget Dyng, hvori de Smaafinter, der var fulgt med Tangen, idelig spraged og sprængtes af den stærke Hede.

En Tid lang sad Drengene stille om Baalet, men pludselig sprang den stadig mørke Niels op og hented fra Ruffet alle sine Sager, brød dem i Stumper og kasted dem i Ilden. Erik hented saa sine og Frithiof hented ogsaa Noget. Nu slog Flammerne højt i Vejret fra Offerbaalet, saa Erik blev betænkelig over, at det maaske kunde sees oppe fra Marken, og begyndte at dæmpe det med vædet Tang, men Niels stod rolig og stirred sorgfuldt efter den strandlangs drivende Røg.

Frithiof holdt sig længer tilbage, og nynnede for sig selv et Haltedrapa, som han nu og da hemmeligt ledsaged med vilde, bardestore Tag i en usynlig Harpes Strænge.

Omsider slukkedes da Baalet, og Erik og Frithiof gik hjemefter, mens Niels blev tilbage for at lukke Ruffet. Da det var gjort, saae han sig forsigtig om efter de Andre og kasted saa Nøgle og Baand langt ud i Fjorden. Erik havde just vendt sig i det Samme og saae det falde, men han drejede hastigt Hovedet bort og gav sig til at løbe om Kap med Frithiof.

Dagen efter rejste han saa.

I den første Tid blev han haardt savnet, bittert savnet, for Alting var ligesom gaaet i Staa for de to Tilbageblevne. Livet havde efterhaanden formet sig ud fra den Forudsætning, at der var tre til at leve det. Tre det var Selskab, Mangfoldighed, Afveksling, to det var Ensomhed og slet Ingenting.

Hvad i Alverden kunde to tage sig for?

Kunde to være en Skiveskydning, kunde to spille Boldt? De kunde være Fredag og Robinson Crusoe, kunde de, men hvem skulde saa være de Vilde?

Hvilke Søndage! Niels var saa led ved Tilværelsen, at han først gav sig til at repetere, dernæst, ved Hjælp af Hr. Bigums store Atlas, til at udvide sine geografiske Kundskaber, vidt udover de foreskrevne Grændser. Tilsidst begyndte han paa at læse hele Bibelen igjen-

nem, og paa at holde Dagbog; men Frithiof søgte i sin fuldstændige Forladthed en nedværdigende Trøst i at lege med sine Søstre.

Omsider blev Fortiden mindre nærværende og Længselen mildere; den kunde komme saadan en stille Aften, naar Solrøden lyste henad Væggen i det ensomme Kammer, og Gjøgens fjærne, ensformige Kukken holdt rent op og ligesom gjorde Stilheden videre og mere stor, saa kunde Længselen komme og gjøre Alting sygt og stjæle sin Mathed ind i Sindet; men den pinte ikke mere, den kom saa vag og lyngede saa blødt, saa den var halvvejs sød som dulmende Smerte.

Ogsaa i Brevene har det den Vej. I Begyndelsen var de fulde af Klager, af Spørgsmaal og af Ønsker, løseligt bundne i hverandre, men saa blev de længere, søgte mere udenom og fortalte, og nu var de helt i Stil, vel-skrevne, og der var en vis Glæde over at kunne skrive saa godt skjult mellem Linjerne.

Som det nu saadan gik, dukked ogsaa mangt og meget, som, mens Erik var der, ikke havde turdet rejse Hovedet, frem igjen. Fantasteriet dryssed sine Glimmerblomster ned gjennem det begivenhedsløse Livs langsommelige Stilhed, Drømmeluften lagde sig over Sindet, æggende og tærende med sin Duft af Liv, og livstørstige Anelsers fine Gifte skjult i Duften.

Og saadan vokser Niels da op, og alle Barndomsindflydelser former paa det bløde

Ler, Alting former, Alting har Betydning,
det, der er og det, der drømmes, det, der
vides og det, der anes, — det lægger hvert
sin let, men sikkert dragne Gang af Linier,
som saa skal formes ud og dybes efter, som
saa skal rundes bort og slettes ud.
